

Marko ja Kirsi Piittala 2/2018

Jerusalem 17.05.2018

Shalom – Salaam ystävät!

Ammuntaa, kranaatteja, polttopulloja, väkivaltaa.... ”Miten te siellä oikein selviätte?” Kävelen ulos parvekkeelle ja kuuntelen lintujen laulua samalla, kun vastaan huolestuneille sukulaisille Suomeen, että ihan hyvin, mutta... Kontrasti uutisten ja arjen välillä voi olla todella suuri. Meidän kohtaamamme ihmiset puhuvat poikkeuksellisista sateista, heprean kieliopin haasteista, koulujen kiusaamisohjelmien kehittämisestä, haaveistaan, iloistaan ja suruistaan. Vaikka palavien renkaiden tuoksu tai luotien vihellys ei tule meille saakka, välillä jännitteen tuntee ilmassa. Ihmiset yrittävät elää arkeaan näitä liikaa pohtimatta, sillä jokaiselle tärkeää on tämä ja huomien päivä, mitä ne pitävät sisällään. Suuret kriisit tai yhteenotot ovat olemassa olevaa todellisuutta, mutta liian kaukana useimpien vaikutuspiiristä.

Meillä on ollut mahdollisuus tutustua ihmisten arkeen ja elämään konfliktuutisten ulkopuolella. ”Tsekarit”, eli tarkastuspisteet Länsirannan ja Israelin välillä ovat tulleet tutuksi. Ruuhkaisia ne välillä ovat, mutta väkivaltaa tai

mielenosoituksia emme ole nähneet. Kuuluisa muuri on kyllä masentava näky. Se on sitä varmasti molemmilla puolilla asuville tavallisille ihmisille, perheille jotka ovat tottuneet asioimaan, työskentelemään tai vierailemaan helposti toisella puolella ”jakolinjaa”. Muurille löytyy toki perusteita terrori-iskujen ehkäisemisessä ja israelilaisten suojelemisessa. Tässä tehtävässä se on onnistunut hyvin, mutta silti kokee surua, kuinka vähemmistön ääritoimet vaikeuttavat suuren enemmistön elämää ja luovat entistä suurempaa juopaa eri osapuolten välille.

Haluaisimme olla luomassa yhteyksiä yli näkyvien ja näkymättömien jakolinjojen, poistaa toiseutta ja tehdä

viholliskuvasta lähimmäinen, ihminen jolla on samanlaisia haaveita ja toiveita elämälle, asuu hän sitten missä tahansa. Helppoa se ei ole, se on vielä vaikeampaa kuin tänne lähtiessämme

kuvittelimme. On edettävä maltillisesti pienin askelin, tavattava ihmisiä kouluissa, kirkon piirissä, arjessa moneen kertaan. Suunniteltava projekteja yhdessä, tultava tutuksi ja ennen kaikkea sitä kautta hankittava luottamusta.

Palestiinalaisten keskuudessa yhteisöllisyys ja siitä nousevat arvot sekä toimintamallit ovat niin tärkeitä. Välillä asioiden etenemisen hitaus ärsyttää suoraviivaisesti toimimaan tottunutta suomalaista. Kasvatuspedagogiset ajatusmallimme pitää päivittää uudelleen, koulujen ongelmiin ei voi puuttua suoraan suomalaisen tai länsimaalaisen yksilöllisen mallin mukaisesti, jossa jokaista opetetaan ottamaan vastuu omasta käytöksestään ja sen seurauksista. Oppilaiden ongelmat laitetaan helposti opettajien ja kuraattorien osaamattomuudeksi, perheiden ja suvun mielipide menee oppilaan tai kouluyhteisön edun edelle. Onneksi suomalaisella koululaitoksella on niin hyvä maine, että meidät otetaan vakavasti, yhteistyötä halutaan ja kanssamme ollaan kärsivällisiä. Saamme olla antamassa panoksemme Mediator-koulutuksen kehittämiseen Palestiinan alueen yhteistyökouluissamme. Mediatorit ovat vähän kuin suomalaisia tukioppilaita, joiden tehtävänä on ehkäistä ja ratkaista konflikteja koulun sisällä. Luomme myös siltaa Israelin puolella Mi`liyan kylässä sijaitsevan Notre Damen

Toivon-koulun valmistajaisjuhla

arabikristittyjen koulun ja Länsirannalla sijaitsevien luterilaisten koulujen välillä. Teemana on Mediator-koulutuksen yhdistyminen Notre Damessa käytössä olevan Leadership-koulutukseen. Samalla Länsirannalla asuvat arabit kohtaavat ja keskustelevat Israelissa asuvien arabinuorien kanssa. Kohtaamisesta voi syntyä uusia ajatuksia ja näkökulmia elämästä Israelissa, josta eivät monet nuoret juuri tiedä viholliskuvia enempää.

Odotamme kovasti Felm-keskuksen alatalon valmistumista tämän vuoden lopulla. Se mahdollistaa aivan uusia toimintamuotoja lasten ja nuorten kohtaamiseen. Pelailamme viikoittain etiopialaistaustaisten messiaanisten juutalaisnuorten kanssa keskuksen pihalla. Kenttä on osittain rakennustyömaan vallassa ja aika heikossa kunnossa. Pingispöytä on myös kovassa käytössä ja täytyy myöntää, että nuoret ovat taitavia, niin jalkapallossa kuin pingiksessäkin. Vielä emme kuitenkaan myönnä ikääntymisellä olevan mitään vaikutusta pelaamiseemme. Touhuamisen lomassa on hienoa jutella näiden nuorten kanssa erilaisista asioista, oppia tutustumaan heidän elämänsä arkisiin asioihin. Parasta on se, että nuoret ovat nuoria, ovat se sitten palestiinalaisia, juutalaisia tai suomalaisia. He ovat fiksuja ja vielä avoimia, hymyn saa

kasvoille luonnollisemmin kuin murjotuksen. Nuoret aistivat tavattoman helposti aitouden, kiinnostuksen heitä kohtaan. Taivaan Isä siunatkoon meitä, niin että osaisimme välittää heille vilpitöntä välittämistä ja rakkautta.

Juutalais- ja musliminuorten porukka esiintymässä keskuksella

Israel juhli näyttävästi 70-vuotista itsenäisyyttään. Olimme Jerusalemin kaduilla seuraamassa iloitsevia ihmisiä, joita oli kadut ja torit täynnä. Mahtavat ilotulitukset täyttivät puistot. Juhlinnan koskettava tausta liittyi reilu viikkoa aiemmin vietettyyn holokaustin muistopäivään. Oli hyvin vaikuttavaa kuunnella ja katsoa, kun Jerusalemin kadut pysähtyivät aivan hiljaiseksi merkkiäänensä soidessa. Seurasimme televisiosta muistotilaisuutta Yad Vashemista, eli vainojen museosta. Keskitysleireiltä selvinneet vanhemmat ihmiset syyttivät soitujia miljoonien murhattujen muistoksi. Antisemitismin historia ei rajoitu vain Natsi-Saksan tapahtumiin, vaan sillä on lähes 2000 vuotta takanaan, se heijastuu nykypäivän juutalaisuuteen ja iloon omasta Israelin valtiosta. Täällä siihen kuitenkin sekoittuu palestiinalaisten Nakba, eli katastrofin päivä. Se, mikä toiselle oli unelmien ja haaveiden täyttymystä, oli toiselle murheen ja vihanpidon alku. Olemme täällä keskustelleet aiheesta niin palestiinalaisten kuin juutalaisten kanssa.

Erityisesti kielikoulun tauolla syntyy mielenkiintoisia ja avoimia keskusteluja. Monet kielikoululaiset sanovat muuttaneensa Israeliin pakoon kasvavaa antisemitismiä niin Euroopasta kuin Yhdysvalloista. Palestiinalaiset taas näkevät juutalaiset vieraina tunkeilijoina. Olemme viitanneet keskusteluissa sinne Pohjolaan. Suomi ja Ruotsi ovat kaksi eri valtiota, kaksi eri kansaa, mutta silti tiedostamme tarvitsevamme toisiamme todella paljon. Liikkuminen, työnteko ja yhteydenpito maiden välillä on mutkatonta, rajaa ei käytännössä huomaa. Emme voi kuvitella parempaa naapurimaata, vaikka jääkiekossa emme oikein rakasta toisiamme. Jotain tällaista toivoisimme tämän alueen ihmisille. Inhimillisesti se tuntuu lähes mahdottomalta, mutta tässä voi turvautua Jeesuksen sanoihin. Niin meidän pelastumisemme kuin rauha Herran kaupunkiin ja koko tälle maalle on meidän ulottumattomissamme. Luotamme siis siihen mitä Jeesus sanoi: Jeesus katsoi heihin ja sanoi: ”Ihmiselle se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista”. (Matt.19:26)

kielikoulussa

Suuri kiitos tuesta ja esirukouksistanne. Niitä täällä tarvitaan. Taivaan Isän siunausta ja suurta huolenpitoa teille, rakkaat ystävät.

Marko ja Kirsi

vappujuhlassa Ruotsin teologisessa instituutissa, STI

Marko ja Kirsi Piittala

Marko ja Kirsi toimivat lapsi ja nuorisotyön asiantuntijoina Israelissa ja palestiinalaisalueilla.

Rukousaiheet: Kiitämme johdatuksesta. Rukoilemme Suomessa olevien perheenjäsenten puolesta. Rukoilemme Lähi-idän kristittyjen ja evankeliumin toivorikasta ilosanomaa tarvitsevien ihmisten puolesta. Rukoilemme rauhaa Lähi-itään.

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.